

CĂLĂTOR ÎN TIMP

Adina Speranta

Mă cuprinde-n brațe un amar pustiu,
Dănțuiește-n clipă lacrima tăcerii
Din trecutu-n care vreau și eu să fiu
Călător ce bate la poarta uitării.

Îmi pun în desagă floarea sângerândă
A iubirii calde pentru ce a fost
Și pornesc în lume, ca o grea osândă,
Să deschid porțița unui adăpost.

Ninge peste soartă și ne mai ucide
Ignoranța lumii umflată pompos
Ce presară zilnic cuvinte acide
Îmbrăcate-n straiul tragic-siropos.

Trec pe la Tagore și adăst o clipă
În căsuța-i simplă, cu lutul pe jos,
Unde rațiunea, printre nuferi, strigă
Să privești în tine, că ești luminos.

Mă reped în grabă să ajung pe seară
Să beau cupa vieții cu gustul amar
În grădina-n care, cu a lui comoară,
Sfideaza pustiul profetul Omar.

Ceața-ncet se lasă ca o pâclă vie
Răscolind fantasme în decor obscur
Când îl văd pe Poe ținând o făclie
Și păzit de corbul care zboară-n jur.

Freamătă durerea-n floarea de cucută
Când Socrate-apare pășind gânditor,
Platon e la dreapta-i și cu el discută
Despre-a lumii taină și de viitor.

Noaptea-i pe sfârșite și în cer răsună
Clopoței zburdalnici cu argint de stea
Și revin acasă purtând o cunună
De perle ascunsă în desaga mea.

Cerul îl pictează zorii în văpaie
Și miroase-n casă a dor înfrunzit
Când raze răsfiră perlele-n odaie...

Intră și le-admiră, trecător grăbit!

Iar pe masă-mi șade pâinea de cuvinte
Cu felii de slove, luminate sfânt,
Și eu, visătorul, înverzind cuminte,
Îmi trec peste harpă palmele de vânt...

05.09.2015